

Pieter Koolwijk

BEN'IN GEMISI

Resimleyen: Linde Faas

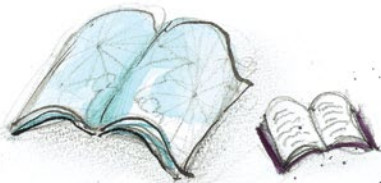
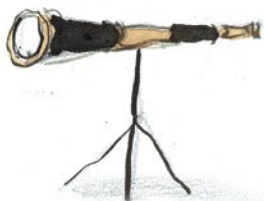
Çeviren: Erhan Gürer

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

Ben'in

RESİMLEYEN: LINDE FAAS

ÇEVİREN: ERHAN GÜRER

PIETER KOOLWIJK

Gemisi

Ben'in Gemisi
Pieter Koolwijk

ISBN 978-975-07-6063-1

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Editör: Tuğçe Özdeniz
Son Okuma: Seda Ateş
Tasarım Uygulama: Güneş Kozak

1. Basım: 2016
5. Basım: 2000 adet, Kasım 2023

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 43514
Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza
No: 9/25 Sarıyer, İstanbul
Telefon: (0212) 2525675-2525989
Faks: (0212) 2527233
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Bens Boot, Pieter Koolwijk
© 2015, Lemniscaat, Rotterdam, Hollanda
Bu kitabın ilk baskısı Hollanda'da *Bens boot* adıyla yapılmıştır.
Metin: © 2015, Pieter Koolwijk
Resimler: © 2015, Linde Faas

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2016
Bu eserin Türkçe yayın hakları Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Baskı ve Cilt: Vizyon Basımevi Kâğıtçılık Matbaacılık
ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.; Sertifika No: 52098
Adres: Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No:1/Z
Beylikdüzü - İstanbul

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Bu kitap, Nederlands Letterenfonds'un
çeviri desteğiyle yayınlanmıştır.

Harika
sorularından
dolayı Nora May'e
şükranla

Normal Nedir?

Giel aslında gayet sıradan bir çocuktur; sokakta, fark etmeden yanından geçeceğiniz türde biri. Kumral saçları biraz fazla uzun, yüzü hep gülekti ve giysileri üzerine biraz büyük geliyordu. “Sen büyüyünce giysilerin de kendiliğinden tam olurlar üzerine,” derdi annesi hep. Kendisi gibi olağanüstü olmayan annesi. Çok sıradan bir adamla evlenmiş ve böylece çok normal bir aile olmuşlardı.

Yani... *Neredeyse* normal diyelim.

Giel’lerin evinde iki şey alışkın olduğumuzdan farklıydı. Biri, erkek kardeşi Ben’di. Çok özel bir çocuk olduğundan değil. Aileye uygun bir çocuktur ve Giel ağabeyini hep çok sevmiştir.

Ben’le ilgili sorun, onun ölmüş olmasıydı. Karşıya geçerken sola bakmış ancak sağa bakmamıştı, veya tam tersi, Giel unutmuştu. Ama Ben’i çok özlediğini biliyordu. Ayrıca bir gün harika bir maceraya yelken açacaklarına dair birbirlerine söz vermişlerdi. Ne zaman ve nerede olacağını henüz bilmiyorlardı ama bir gün mutlaka gerçekleştirecekleri bir hayaldi bu.

Artık gerçekleştiremeyecekler...

Giel'in babası da Ben'le bir konuda anlaşmıştı. Büyüyünce onu yelken dersine yazdıracak ve birlikte seyahate çıkacaklardı. Ben gemileri, suyu ve bunlarla ilgili her şeyi çok severdi. Ama Giel'in babası sudan pek hoşlanmazdı. Yüzmeyi bile bilmiyordu. Ben, her yıl doğum gününde yelken dersine gidecek yaşa gelip gelmediğini sorar, babası ise her yıl, en az bir yıl daha beklemesi gerektiğini söylerdi.

Sonra Ben, sağa (veya sola) bakmamıştı.

Bir şey daha vardı...

Sıradan olmayan veya Giellerin evinden başka her yerde görülmeyen bir şey. O da, Ben'in gömüldüğü yerd.

Mezarı, evin arka bahçesindeydi.

Kulağa biraz tuhaf, garip ve hatta biraz korkutucu gelse de hiç öyle değildi. En azından Giel böyle düşünüyordu. Örneğin, mezarlıklarda olduğu gibi mezar taşı, gri, sıkıcı ve çok hüzün veren bir mezar taşı dikmemişlerdi. Ben için özel olarak yapılmış bir şeydi. Tamamen ahşaptan bir gemi yapmışlardı. Giel onu babasıyla beraber boyamıştı. Ben'in çok sevdiği mavi ve beyaz renklere. Annesi gerçek yelkenler yapmıştı ve pruvasında şöyle yazılıydı:

*Ben'e
Bu gemiyle her zaman
düşüncelerimizde olsun diye.*

Bahçede bir mezar olmasının normal olmadığını Giel de biliyordu, ama yine de... Bu durumdan hoşnuttu. Giel, ağabeyi hayatta olmasa da onun yakınlığını biraz olsun hissedebiliyordu. Ayrıca ailesinin yakınında yatıyor olması Ben için de iyi olmalıydı.

Giel'in oraya günlerce gitmediği zamanlar oluyordu. Ben'i özlediği zaman mavi-beyaz gemiyi görmek için dışarı bakması yeterliydi ve bu hoş bir duyguydu. Ne yazık ki herkes öyle düşünmüyordu. Bazen Giel geminin yanında kitap okur veya Ben'e o gün başından geçenleri anlatırdı.

Korkunç ve Pis

“Bu defa da sen aç,” diye seslendi Giel’in annesi kapı zili çaldıktan sonra. “Yine komşular!” Mutfakta duruyor ve perdelerin arasından dikkatle dışarıyı izliyordu.

“Ben mi?” diye sordu Giel şaşkınlıkla.

“Hayır, bana söylüyor,” dedi babası. “Ama istersen benimle gelebilirsin. Biraz yardıma ihtiyacım olabilir,” diyerek Giel’e göz kırptı ve yerinden kalktı.

Giel, babasıyla birlikte kapıya gitmek isteyip istemediğinden emin değildi. Komşular kapıya geldiklerinde genellikle kızgın olurlardı. Giel, yine de kalkıp babasının peşinden gitti. Koridordayken zil iki kez daha çaldı.

Giel’in babası kapı kolunu çekip kapıyı açtı ve kibarca eğildi. “Böyle güneşli bir günde size nasıl yardımcı olabilirim?”

Sağ tarafta oturan komşulardı. Bay ve Bayan Sirke derdi onlara babası hep. Bay Sirke kısa boylu, şişman ve keldi. Bayan Sirke uzun boylu, ince ve çekilmezdi.

“Nasil yardımcı olabileceğinizi siz gayet iyi biliyorsunuz,” dedi Bayan Sirke kırıcı bir tonla.

“Bilseydim sormazdım.” Giel’in babası elini bir kez daha sallayıp abartılı bir şekilde eğildi.

“Mezar...” Bay Sirke’nin sesi ağır ve sıkıcı geliyordu. “Mezarı başka bir yere taşımanızı istiyoruz.”

“Anlıyorum.” Giel’in babası yavaşça başını eğdi. “Aslında bunu sizin için yapmayı çok isterdim. Ancak bir sorun var: Bunu istemiyorum.”

“Onu taşımak zorundasınız,” diye çıkıştı komşu kadın. “Korkunç!”

“Çok korkunç,” diye ekledi komşu Bay Sirke. “Çok da piss!”

“Çok saçma,” dedi Giel’in babası sakın bir sesle. “Bunun neresi pis? Tabut yerin metrelerce altında ve ayrıca her gün mezarın bakımını yapıyoruz.” Boynunu kaşıdı. “Yani siz pis olan her şeyin uzaklaştırılması gerektiğini mi söylüyorsunuz?”

Bayan Sirke kollarını kavuşturup öfkeli öfkeli başını salladı.

Giel’in babası ellerini ovuşturup dışarı çıktı. “Bana uyar.” Komşu kadının etrafından dolandı, onu dikkatle inceledi ve karşısına geçti. “Hep pis bir kadın olduğunuzu düşünmüşümdür. O zaman sizin de gitmeniz gerekiyor.”

Giel, ağzı açık halde babasına bakıyordu. Babası ne demişti? Giel, onun böyle olduğunu hiç bilmezdi.

“Bu ne cüret?” Komşu kadının gözleri ateş saçıyordu.

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

Ödüllü yazar Pieter Koolwijk'ten insana ve insanın kayıplarla mücadelesine dair büyüü ve mizah dolu bir öykü...

Giel evlerinin arka bahçesinde bir mezar olmasının pek "normal" karşılanmadığını biliyor bilmesine, ama böyle mutlu işte... Karşidan karşıya geçerken yola bakmayı unutan abisi Ben'in mezarı bu. Giel ve ailesi, Ben hâlâ onların yakınında olduğu için memnun. Hiç değilse Giel şehrin öteki ucundaki o soğuk ve karanlık yere gitmek zorunda kalmıyor. Ben'i özlediğinde bahçeye bakması yetiyor. Fakat komşuları, Sirke ailesi ve Kulakkurdu ailesi öyle düşünmüyor. Giel ve ailesinin duyguları da zerre kadar umurlarında değil. Ancak Giel'in babası tepkiler karşısında pes etmiyor ve evlerini baştan inşa ediyor. Belli ki Giel'in babasının bir planı var!..

Ben'in Gemisi, toplumun "katı" kurallarını sorgularken birbirlerine sımsıkı sarılan bir ailenin acı-tatlı iyileşme hikâyesi.

